



PERIÒDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, DE-BUSTESAT Y DITERRARI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.



JOSEPH ECHEGARAY.

Entre 'ls grans autors dramàtichs poch, en temps tant limitat, han arribat á l' altura del fecundo Echegaray.

Tothom encara recorda los triunfos que aquí ha alcançat l' autor de *El Gran galeoto* y *O locura ó santidad*.

UN PESSEBRE.

¿Qué no ho saben? Aquest any hi fet pessebre: es una humorada com qualsevol altra, que á més de divertir-me econòmicament, me recorda aquells deliciosos temps de la juventut en que també solia ferne.

Pero 'l d' aquest any ja no es com aquells: cada cosa á son temps. Llavors procurava representar lo panorama de la Terra Santa, ab més ó menos trassa, y m' escarrassava heroicament copiant la vista de Jerusalém y 'ls encontorns de la sagrada cova.

Ara las he pegadas per un altre cantó, y ab lo mèu enginy—modestia apart—hi arribat á conjuminar un pessebre que jo hi batejat ab lo nom de *Pessebre municipal barceloní*.

Vejin qué 'ls sembla.

L' aspecte general del quadro es lo de Barcelona en un día de pluja.

De fanch no 'n vulguin més: los que 'l visitan no tenen altre remey que arrebusarse 'ls pantalons, si no volen posarse com un carlista, es á dir, com un perdut.

Per la dreta, per la esquerra, pèl davant y pèl detrás, no s' hi véu altra cosa que carrerons estrets y bruts, com lo de las Moscas, Donzellas, Cervelló, Ramelleras, etc., etc. y altres etcéteras fins al número de mil.

D' arbre no n' hi ha cap: en lo seu lloch hi he posat municipals serios y drets com estaquirotos, que pèl cas fan lo mateix efecte. Los únichs que hi he deixat son los del carrer de Pelayo, porque son

tototodos tan bonitos,
tan chiquititos,
tan apañaditos,

que fan molt honor al que va fer arrencar los plátanos que avants hi havia.

Per varios carrers hi passen uns cordills que representan los fils telegráfichs de la Rambla y otras vías, y que donan al panorama un carácter marcadament eléctrich y científich.

Trassada, á grans rasgos, la pintura del quadro general, passém á enumerar los detalls.

Lo que crida l' atenció en primer terme, es la cóva. Hi transigit ab aquesta exigencia *pessebresca*, perque un pessebre sense cóva 'm faria 'l mateix efecte que unas festas de la Mercé sense primeras pedras.

Es una cosa curiosíssima. Vè á ser una reminiscencia de la Casa de la ciutat.

Sobre un lletet de palla de blat de moro, y ab la séva pell, perque siga més decorós, hi jeu un *niño* gros y rabassut, ab unas patilletas molt monas y 'l pit tot plé de medallas y otras endrómimas. Si 'l vejessin, desseguida dirían:—Es en Rius y Taulet.—Y realment, ho endevinarían.

En Masvidal fa de Sant Joseph y en Pelfort de Mare de Dèu. Lo bou y la mula están en segon terme y no se 'ls pot veure gayre bè la cara, lo qual es verdaderament sensible pèl efecte artístich del grupo.

Al peu mateix de la cóva hi ha 'ls pastors de costum, ab las sèvas ofrenas. En Gasull carregat de mocions y preguntas, en Godó ab un manat de banderillas de foch y l' Henrich ab uns espolsadors que á n' al *niño* no li fan gayre gracia.

Aixó es la cóva: ara sortímne y enredémnos pèls vols, cosa que será molt fácil, perque d' enredos gracias á Dèu no 'n faltan.

Aquí tením la Rambla, dividida en dugas seccions: en l' una tot es fosch, gracias als llums de gas; en l' altra s' hi véu una mica més, pero també s' hi observan més pampallugas, produhidas per las intermitencias y esbufechs dels formatjes de Vich eléctrichs.

La dreta d' aquesta Rambla está empedrada bastant malament ab pedra moderna, y l' esquerra ho está encara pitjor ab pedra antigua. En quant al centro... ¡la mar! tot son tarugos, tarugos y més tarugos. Ja poden suposar que 'm refereixo als *tarugos* de fusta: ara no pensin mal.

Al cap de munt del passeig s' hi véu una pila inmensa de fanch, pedras, fustas, grava, encenalls y altres desperdicis. Ja poden trencarse 'l cap, ja: no endevinarán qu' es aixó... ¿veritat?

Pues bueno; es la Plassa de Catalunya, desert horrorós, difícil d' atravessar al istiu pèl sol, al hivern pèl fanch y en tot temps pèls precipicis morals y materials que l' omplan.

Al altre extrém de la Rambla, á la voreta del mar, hi ha

nó una donzella,
sinó un guapo monument
de pedra vella...

Perque ha de serho per forsa, ab los anys que fa qu' está escampada per aquells frèstechs andurrials.

Vist lo més important del pessebre, tota vegada que 'l Parque no 's pot veure perque la Exposició 'l tapa, darém una llambregada sobre alguns grups secundaris.

Allí, darrera de ca la Ciutat, hi ha dugas figuras de regulars dimensions, ab quatre camas cada una, qu' están planyentse perque l' Ajuntament no paga 'ls sèus gastos: son los gegants.

Aquí, assentats en unas grans escalas de pedra, s' hi veuhen un senyor ab un violí y un capellá molt simpátich, qu' están conversant sobre la manera d' edificar la fatxada d' una catedral que vingui á resultar uns doscents mil duros, xavo més, xavo menos.

Y per fi, *pastorant...* fixinshi bè, *pastorant* ab tota la frescura del món, veurán en un recó dissimulat del pessebre, una colla de porquets, guardats per un pastor de bon regent y cara simpática.

No vull dirlos qui es lo pastor, perque 'l senyor Fontrodona no s' enfadi.

A. MARCH.



LICEO.—Lo *Freyschüts*.

L' ópera de Weber justifica plenament la preferencia que alguns donan á las cosas vellas sobre de las novas.

Fá ja moltíssims anys que va ser escrita, ne feya 37 que no s' havia posat á Barcelona, y á la generació actual li ha semblat una cosa nova y flamant.

Figúrinse que á l' any 49 vá dirigirla 'l mestre Obiols, lo qual llavors no era vell ni molt menos.

L' impresió que ha produhit al públich del Liceo no pot ser més favorable. En diferents passatjes vá admirarse la inspiració, la novedat (y uso aquesta paraula encare que tractantse de una obra tant vella sembli un contrassentit), la novedat y la maestria ab que tots los elements musicals se compenetran formant un conjunt admirable.

Ab molta dificultat, y contant com conto ab poch espay, faria un análisis de tant soberana creació. Bastará que recomani als filarmónichs que vagin á sentirla, per compendre que hi ha una cosa superior á la gimnástica de garganta que tant cara 's paga avuy en dia, y es la inspiració creadora dels grans compositors, y Weber pertany al número dels escullits.

Lo públich assombrat demaná la repetició de distintas pessas; en l' acte primer hagueren de repetirse la sinfonia y un coro; en l' acte segon la pregaria, cantada de un modo inmillorable per la Borghi Mamo, y en lo tercer l' invitació al vals y 'l coro de cassadors. Lo públich, per consideració als artistas, no vá demanar la repetició de tota l' ópera.

Per cert que qui l' ha sentida un cop desitja tornarhi, y en la segona audició, sense que 's tracti, ni molt menos, de música enrevessada, hi troba sorpresas qu' en la primera li haurían passat inadvertidas.

Per lo demás l' obra surt ajustadíssima, veientshi brillar lo geni del mestre Goula que l' ha dirigida y ensajada. En óperas de aquesta classe, en la interpretació de aquesta música granada, en la qual no hi ha una nota que no tinga 'l seu valor, es ahont se coneix lo talent de un mestre director, y, la veritat siga dita, en Joanet Goula arrastra als cantants, á las masses, á l' orquesta y sobre tot al públich, que s' esbrava tributanti ovacions l' una darrera de l' altre.

Si en Weber pogués contemplarlo, de segur que diria:

—Vaja, dona gust escriure música, quan aquesta ha de anar á caure á mans de 'n Joanet Goula.

∴ Las demás empresas se preparan á celebrar las fiestas de Nadal presentant las funciones més *llamativas* del seu repertori.

N. N. N.

LO QUE M' AGRADA.

M' agrada veure despuntar l' auba quan ab goig brilla lo llampant sol, tenyint de grana frondosas ramas, dels florits arbres de dintre 'l bosch.

M' agrada veure las aucelletes quan alegroyas donan lo vol, per l' espessura d' una pradera, plena de plantas, de fins colors.

M' agrada veure plé d' alegría, obrir sos cálzers las gayas flors, qu' encar mulladas per la rosada per tot escampan suau olor.

M' agrada veure lo riu de plata quan anguileja fent murmull dols, m' agrada veure, quan vessant perlas va per la molsa teixint brins d' or.

M' agrada veure nenas hermosas d' ulls com estrelles, de primet cos...

Y hasta m' agrada veure á una sogra tirant al gendre trastos pèl coll...

SIR PYSTRINCHS.

MONEDA DE L' HISTORIA.

Una frasse de Maurepas, ministre de Lluís XV. Van dirli un dia que 'l rey tenia grans desitjos de visitar la Bastilla, demanantli que li fès present y que s' oferís á acompanyarlo.

—¡May! digué Maurepas: si 'l rey arribés á véurela, s' hauria acabat lo portarhi á ningú.

Mozart, després d' escriure 'l *D. Giovanni*, vá dir:

—Es una ópera que hi escrit únicament per mi y pèls mèus amichs.

Encare que 'l gran mestre 's proposava indicar que 'l *D. Giovanni* fora una ópera que no seria bèn compresa, 's realisaren las sèvas prediccions, per quant es impossible sentir aquesta ópera portentosa, sense ferse amich de Mozart.

A Labiche, fecundo autor dramàtich francés, van xiularli una comedia.

—¿Ahont vas? van preguntarli, veyentlo sortir del escenari.

—A la platea á xiular: me faré l' ilusió que l' obra es d' un amich.

Garfield, lo desgraciat president de la República nort-americana, al entrar un dia en una capella evangélica, vejè á dos pobres, y compadescut d' ells, féu un petit discurs excitant los sentiments caritatius de la concurrencia, y entregá 'l sombrero al sagristá, perque passés de má en má á fi de fer la colecta.

Pochs minuts després, tornava 'l sombrero á las sèvas mans, tant vuit com avants de sortirne.

—Senyors, digué Garfield, permétinme que 'ls donga las gracias.

—Ay, ay, ¿per qué? van preguntar rihent dos ó tres personas que allí 's trobavan.

—Per haverme tornat lo sombrero, digué 'l célebre president.

BARREJA.

Una dona es un tinent;
lo marit fa d' assistent.

Al amor lo pintan cego, desde que 's vá topar ab las miradas d' una sogra.

Un matrimoni es un ministeri.
La sogra fá de ministre de la Guerra.

A UNA COQUETA.

Serás morta y portarás
encara gent al detrás.

La sogra es un tren de carga.

Quan una dona vos digui que 'us estima, miréu si portéu algun anell á sobre.

Lo dia que á una mare se li casa una filla, deixan anar un dimoni del infern.

La dona es una especie de *valor*. Sempre es *cotisable*, moltas vegadas *aumenta á costas* del marit.

J. REIG V.

MORTIFICACIÓ.

La Mariàngela, una majordona fresca y grassa com una vaca de llet, servint lo xocolate á mossen Silvestre, un rectorás com un Sant Pau, li diu:

—Digui, mossen Silvestre: ¿Qué vol que li fassi avuy per dinar?

—¡Ay, Mariàngela! Has de saber, filla mèva, que m' hi proposat mortificarme 'l cos pera millor assegurar la salvació del ánima, deixant de menjar tot lo que 'm vinga de gust.

—¡Quan jo ho dich que vosté es un sant!..... Donchs digui, digui: ¿qu' es lo que pera dinar menjaría ab més gust?

—Si no fos per la mortificació ¡ab quín gust menjaría una arengada á la brasa! Pero no, no; no vull pas que me 'n donguis: tinch de cumplir lo vot qu' hi fet.

—Ja sè que li farè—contesta la Mariàngela.— L' hereuhet del Mas de 'n Crach ha portat un parell de perdius que las hi arreglaré á la vinagreta; y per postres també 'l vull mortificar: com que sè que li agradan tant las figas secas, li faré un *flan* ó bè un matonet de monja

—¡Ay Senyor! ¡Tenir que menjar perdius contra ma voluntat, y ab tant de gust que 'm menjaría una arengada á la brasa... ¡Vade retro, tentació!

R. MONET R.

LA DONA Y LO BATXILLERAT.

Aquella gran tafanera,
que pregunta tot lo dia,
y de una ó altra manera
sab ahont viu en Pau ó en Pere...
vol apendre... *Geografia*.

La que de bon grat serveix
á algun frare caputxi,
ó bè un capellá esculleix;
no hi ha cap dupte, 's coneix
que vol apendre 'l *Llatí*.

La que ab ningú s' embolica,
mes, per sa molt gran memoria
del vehinat la vida explica,
es, que ab afició 's dedica
al estudi de l' *Historia*.

La que busca carregarse
ab gos, gat ó altre animal,
y ab prou feyna sab cuydarse
del seu pis, vol enterarse
de la *Historia Natural*.

Aquellas que son maniáticas
per volguer semblar simpáticas
van buscant algun partit,
sense saberho 'l marit...
Apendrán las *Matemáticas*.

D' aquesta extranya manera,
lo Batxillerat aprén
la dona, y després s' encén,
si li diuhen *Batxillera*.

FRASCUELLILO.



¡Quins pagesos corren! ¡Quins pagesos més llarchs!

Lo que acaba de ocorre en lo poblet de Alcover es tota una historia.

Un subjecte s' havia fet assegurar per 8,000 duros, que havia de cobrar la viuda á la mort del assegurat.

Sobre 'l 15 del passat mes *va posarse* malalt en un molí desert, situat á dos horas de Alcover y una de Montreal. Jegut sobre un jas de palla y en un siti fosch va visitar-lo 'l metje de Alcover que ordená que 'l trasladessin al poble, per quan ell al molí no podia anarhi per ser massa lluny.

Aixís s' acaba l' acte primer.

Acte segon.

Han passat dos días. L' indicat metje reb una carta del secretari de Montreal per conducto de un propi, notificantli que 'l subjecte ja era mort y enterrat y suplicantli qu' extengués la papeleta de defunció.

En efecte 'l día mateix que 'l metje 'l visitá, un amich del malalt havia anat á la rectoría á buscar l' extrema-unció, dihent al rector que era fácil que ja 'l trobessin mort.

—En aquest cas, diguè 'l rector, tant se val no anarhi.

Al corre la véu de la mort del fulano, molts vehins de las masias dels voltants feren cap al molí per veure 'l cadáver. A tots se 'ls contestava que no era possible, que 'l difunt s' havia reventat y que feya molt mala olor.

Carregaren la caixa en un matxo y cap al poble: se li feren funerals de primera ab assistencia de quatre capellans, portant lo dol dit secretari y 'l recaudador de contribucions, y plorant al amich perdut, enterraren lo cos... y *aquí pax y después...* los tribunals.

Acte tercer.

S' exten la partida de defunció, á fi de cobrar los 8,000 duros: la *Previsora* que havia de pagarlos, justificant lo seu títol, acut al jusgat per desvaneixe certs duptes que tenia, y 's procedeix á l' exhumació del cadáver.

Lo sepulturer ab la aixada á la má y un mocador lligat al nas per prevenir los efectes de la primera bravada que diuhen qu' es la més dolenta, extréu la caixa... salta la tapa, y ¡oh gran prodigi! resulta que 'l difunt se havia trasformat en un sach plé de terra y un morralet plé de palla á tall de cuixí, sobre del qual hi havia deixat mostra lo difunt fenthi sas feynas avants de abandonar lo lloch del etern repós.

EPIDEMIA FELICITACIONESCA.



Lo carboner, lo sereno,
lo drapayre... ¡quin suplici!
¿Y d' aixó 'n diuhen *Na-dal*?
Jo 'n diria *Na-al-hospici*.

LO GRAN GALL.



Gras, aixérit, bèn tractat,
molsut, ab la panxa plena
rebut per tot arréu
obsequis de tota mena.

Tothom li fa cortésias,
tot Barcelona l' alaba,
tot li marxa vent en popa...
¡Quina vida... si durava!

Gran sorpresa dels espectadors, y sobre tot del rector que deya:

—¡Animal de mí! Tants aspergis que vaig ferli, perque havent mort sense sagraments y sent un poch tocat en qüestions religioses pensava que 'n necessitava més que 'ls altres! ¡Sort que ja hi cobrat las 27 pessetas, import de las exequias!...



Resultat final: lo jutjat s' ha fet cárrech dels sachs difunts, de la viuda y del secretari del poble.

En quant al individuo que va morir-se, fins ara, no se sab ahont es.

Ha arribat l' época de las felicitacions.

Tothom felicita á tothom.

Décima vá y décima vé; propina vé y propina vá.

Es una verdadera epidemia.

Y per més irrisió, quan nos donan una décima 'ns diuen:—¡Qué las logri felissas!..

¡Y tant felissas!

Corren pessetas antiguas falsas ab las fetxas de 1770 y 1777.

—¡Qu' es extrany, deya un amich mèu: fa més de un sigle que corran y fins ara no s' han adonat que sigan falsas!

S' ha inaugurat l' Exposició Parés.

Un altre dia 'n parlarem ab més extensió.

De moment consignarem que hi ha algunas obras notables, que cridan l' atenció del públich.

Un periódich se queixa de que hi haja *algunos estudios al desnudo*.



¡Queixarse de una cosa tant maca! ¡Sembla mentida!

¿Y á qué venen aquests escrúpuls? ¿Quína causa regoneixen?

¿Lo sentiment religiós?

Donchs consti que jo, que soch home, hi vist en moltas iglesias á la Mare de Dèu de la Llet ab los pits á fora, y que son moltas las senyoras que s' agenollan davant de un Sant Cristo, que al cap de vall es una figura d' home al desnú.

Lo celebrat novelista Narcís Oller acaba de publicar una excelent traducció catalana de *Las memorias de un nihilista*, pintura acabada de las amarguras de la presó celular, deguda al escriptor rus J. Paulowski.

Es un llibret interessantíssim que una vegada 's comensa á llegir, no s' abandona.

L' edició catalana forma un elegant tomo ab lo retrato del autor, y 's ven á 6 rals en las principals llibrerías.

L' heréu de la corona de Dinamarca fent gimnástica, va caure del trapecio y 's va rompre una costella.

Fet y fet val més caure del trapecio que del trono.

Una caiguda del trono pot produhir conseqüencias molt més desastrosas.

Durant l' exposició universal s' obrirá nua exposició particular d' art religiós.

Tindrém donchs, una exposició cosmopolita y una exposició católica.

Y no 's creguin, aquesta última pot arribar á ser una cosa curiosíssima.

Desde 'ls suntuosos ornaments de las iglesias á la llana dels clatells dels neos ab que 'ls capellans omplan los matalassos, calculin vostés quina varietat de productos més inmensa!

Ha desaparecut lo recaudador de contribucions del Priorat.

Ey, entenémnos; ha desaparecut ell acompanyat de 12 mil duros.

Si 'l govern vol evitar aquests contratemps, no tè més que un remey.

Donar las plassas de recaudadors de contribucions als coixos.

Lo Congrès jurídic celebrat á Madrit, va despedirse á la fonda.

Es molt natural que 'ls coneixedors del *Digesto* donguessen á última hora aquesta mostra de las sèvas facultats *digestivas*.

Una de traduhida:

«Aixís com cada hú tè la sèva manera de matar pussas, cada nació tè també la sèva manera de dir las cosas.

»Los francesos, per exemple, *fan* un passeig; los espanyols lo *donan* y 'ls inglesos lo *prenen*»

D' aixó se 'n deduheix que 'ls francesos son los més treballadors, los espanyols los més generosos y 'ls inglesos los més egoístas.



Ara una de mèva:

Vejin si es extrany: del llit los castellans ne diuen *cama*; y 'ls francesos ja van una mica més amunt y 'n diuen *cuixa* (*couche*.)

CANTARELLAS BILINGÜES.

*Tienes aire de princesa
cintura de catalana
y en ton rostro... uns panallons
més vermells que una magrana.*

*A la mar fueron mis ojos
por agua para llorar;
pro no més en las tabernas
vareig lograrne trobar.*

*Que bonito está un soldado
á la puerta del cuartel...
més bonich está en la Rambla
fent ab sa raspa brasset.*

*De Málaga, la Caleta,
de Sevilla, la Giralda...
y d' aquí, de Barcelona
los empedrats de la Rambla.*

*Hojas del árbol caidas
juguetes del viento son...
y entre lo vent y las fullas...
¡No n' alsan poca de pols!*

J. LAMBERT.



En un poble de fora estant una dona á punt de desocupar, la familia designá padrí á un parent seu qu' es jefe dels sagastins de la comarca.

—¿Quín nom li posarém? li pregunta 'l pare futur.

—Ja t' ho pots figurar: lo nom de 'n Sagasta.

—¿Praxedes?

—No: li posarè Matèu.

—¿Y si es noya?

—Si es noya... MATEULA.

Un foraster, acompanyat de un fill de Barcelona, al passar pèl davant del Cassino mercantil, pregunta:

—¿Qu' es, tú, aquest edifici?

—Lo bolsin.

—Ah... ¿Alló que puja y baixa?

—Exactament.

—Home, esperém una mica: m' agradaría veure com se mou.

'L gamarús s' havia figurat que lo que pujava y baixava era l' edifici.

Escena doméstica.

Se presenta un dependent de la modista de sombreros ab un compte.

—¿Qu' es aixó? pregunta 'l marit.

—Lo compte dels sombreros, respon la senyora.

—A veure.

La senyora li entrega: 'l marit se 'n entera y al veure que ha de pagar la friolera de vuit sombreros comprats en menos de tres mesos, exclama:

—¡Vuit sombreros! Clotilde, francament, sembla que hajas perdut lo cap.

Una senyora al baixar una escala, tè la desgracia de caure y ferse un nyanyo á la cuixa.

Van á buscar al metje, aquest la reconeix y diu:

—No será res: dintre de quatre dias estará curada. No li quedarà més que una petita senyal.

—Escolti, Sr. Doctor, diu la senyora: ¿qué 's veurá molt?

Lo metje respón ab molta calma:

—Aixó depèn de vosté, senyora.

En un tribunal:

Lo jutje:—A vosté l' acusan de haver robat un rellotje de un aparador.

L' acusat:—Senyor jutje, consti que qui tè la culpa de tot es l' amo de la rellotjeria. Figuris que sobre 'l rellotje hi havia posat un rétol que deya:

«¡Buena ocasión!» Ja ho vèu vosté mateix: las bonas ocasions no passan més que una vegada.

Una senyora doná ordre un dia á son porter de que diguès á tots los que anessin á véurerla, que no era á casa. Per la nit al contarli 'l porter los noms de las personas que hi havian anat, pronunciá 'l nom de la germana de la senyora, y aqueixa li diguè:

—Ja t' he dit que per ma germana sempre estich á casa, home; tenias de deixarla entrar.

Al dia següent la senyora surtí á fer una visita, y poch després arribá sa germana.

—¿Hi es la senyora?—preguntá al porter.

—Sí senyor,—contestá aquest

Puja la senyora y busca per totas parts á sa germana, y no la troba. Torna á baixar y diu al porter.

—Ma germana deu haber sortit, perque no la he trovada.

—Sí, senyora, ha sortit; pero 'm diguè la nit passada que per vosté sempre era á casa.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.^a—*Mos-ca-tell.*
2. ID. 2.^a—*Te-re-sa.*
3. ENDAVINALLA.—*Pi-Margall.*
4. INTRÍNGULIS.—*Toros.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Petxina.*
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Salamanca.*
7. ROMBO.—

D
M E L
M Á L L A
D E L F I N A
L L I M A
A N A
A

8. GEROGLÍFICH.—*Com més llarch més curt de mans.*



XARADAS

I.

Me sembla qu' en aquest hu un hu-dos anéu á fer, puig, segous m' ha dit algú, no hu inversa res vosté.

Guillermo Dos fou gran home de un país molt avansat, ahont diu que *al revès segona* hi ha molt bona al paladar.

BIGOTI Y PERILLA.

II.

Mira aquell lladre malvat
que á un home *quarta-segona*
¡Ausili! ¡Assistència! ¡Horror!
Ara un' arma s' ha arrancat.
Mira ab quina ira li dóna
una *tot* al mitj del cor.

C DE BARRIL.

ANAGRAMA.

Picant ab un *tot* l' Aymar,
cayguè un *tot* y 'l va matar.

J. SAURI

TERS DE SÍLABAS.

... ..
.. ..
.. ..

Primera ratlla vertical y horisntal, una sarsuela
molt aplaudida.—Segona: un animal de ploma.—Ter-
cera: ciutat catalana.

ANTON Y T. A.

TRENCA-CLOSCAS.

AGENDAS.

Formar ab aquestas llettras lo nom de una població
catalana.

UN VILAFRANQUÍ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6.—Una provincia de Espanya,
- 5 6 3 4 1.—Una part de l' home.
- 3 4 5 6.—Madrid n' es.
- 3 6 1.—Serveix per beure.
- 3 8.—Una beguda.
- 6 —Una vocal.

NAS DE BISBE.

INTRÍNGULIS.

Formar una paraula que anantli trayent una lletra
del darrera, dongui 'ls següents resultats. Primera: tot-
hom n' ha tingut.—Segona: un abisme.—Tercera: part
del fhome.—Quarta: una lletra.

GEROGLIFICH.

×
K R
D. III
K R
D. A

JOANET DE BERGA.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.



—Lo cor me diu que aquest any...
Noy, porta la loteria.
—Val sis quartos.—Tant me fa:
hasta dotze te 'n daria.

¡Calla!... un 2... no qu' es un 3...
¡ca... ni hi ha 'ls mils, Verje Santa!
Malviatje la loteria
y l' ànima que l' aguanta.